

Julie Nováková

BEZ NADĚJE

34

se seriá Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

34
BEZ NADĚJE

Julie Nováková

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Julie Nováková, 2014

Cover Art © Petr Vyoral, 2014

Design © Jan Doležálek, 2014

Edition © 2014

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-822-1

Pozorovatel, hlášení 4:

Původní podezření o provázání většího počtu světů stabilními bránami se potvrdilo. John Francis Kovář a jeho společníci objevili další propojenou realitu s časem zpožděným o půl tisíciletí a minimálními rozdíly v historickém vývoji. Stále však ví jen o několika dostupných světech. Podle mého odhadu jich budou desítky. Šedesát?

Průchody/brány/portály jsou vzájemně propojeny a tvoří jakousi obdobu neuronové nebo složité počítačové sítě. Doktor von Wonder s jedním z portálů splynul – zda vlivem technologie nebo magie, není jasné. Zatím si uchovává alespoň částečně lidskou podstatu. Otázkou je, zda **dříve umře**, nebo bude **asimilován**, protože jeho stav není stabilizován.

Skutečnost, že se JFK, Vega a další objevili právě v tomto konglomerátu propojených světů, není náhodná, bude to důsledek způsobu zániku Agentury. Další informace chybějí.

Firma Duval a spol. Export – import budí pozornost; zda je to jen zájem konkurence, nebo se v tom skrývá něco víc, nevím.

Budu dál pozorovat.

PROLOG

Muž skrytý ve stínu nízké šedivé budovy bez oken rychle, tiše utíkal podél zdi; věděl, že nemá moc času. V ruce svíral malou plastovou obálku se složeným papírem uvnitř. List byl hustě popsáný – ale to, jestli vůbec někdy uvidí adresáta, který mu porozumí, pisatel nevěděl. Mohl v to jediné doufat, jakkoli stála pravděpodobnost proti němu.

Zdálky zaslechl křik. Nejspíš objevili rozpojený obvod i prostříhaný ostnatý drát...

Nicméně zatím určitě nepředpokládali, že někdo se tudy dostal *dovnitř*.

Ne, jen já jsem takový zatracený idiot, že utíkám sem a ne pryč, pomyslel si muž s trpkým úsměvem. Může mít tak deset minut, než všechno zase nahodí a kamery i hlídky si ho všimnou.

Ale i to by mu mělo stačit, pokud jinak vše půjde hladce.

Pohyboval se hbitě a téměř neslyšně. GPS mu prozrazovala, že už se blíží k cílovým souřadnicím. Ještě osmdesát, ne, už sedmdesát metrů...

Zdálo se mu, že v dálce před sebou zahlédl slabé, stěží postřehnutelné mihotající se světlo. Jako bludičku. Náhle dostal bláznivý nápad: Co když kdysi lidé přesvědčení, že vidí bájně bludičky, viděli ve skutečnosti reálný, ale úplně jiný fenomén –

Vtom za sebou uslyšel výkřik; tentokrát přímo za sebou, i když ještě poměrně daleko.

Čtyřicet metrů.

Pokusil se ještě zrychlit.

Už ho pronásledovali. Zatím na něj jen křičeli, ale...

Vzápětí zazněl první výstřel; nejspíš teprve varovný.

„Do hajzlu,“ zaklel pod vousy. Dostat se odsud bude fuška.

Ale k cíli zbývalo už jen třicet metrů; pak už vymyslí, jak se ještě vymotat z téhle šlamastyky.

Dva výstřely, hlasitější křik. Nezaváhal a utíkal dál.

Stěží patrné nafialovělé světlo se vznášelo zhruba ve výšce očí pár metrů před ním.

Příští kulka ho škrábla do boku. Zakolísal, ale téměř nepomalil.

Musí se tam dostat – a pak ven na svobodu, musí...

Další ho ale zasáhla těsně nad ohybem pravého kolene a srazila ho na zem. Přinutil se k pokusu vstát, ale bolest projíždějící mu celou nohou byla strašlivá a věděl, že určitě ztrácí dost krve.

Už byli skoro u něj. Neměl moc času. Vzepětím vůle se doplazil zbývajících pár metrů, vyškrábal na zdravou nohu, o zraněnou se jen opíral, a dotkl se mihotavého světla.

Obálka z jeho ruky, jemně postrčená zdánlivě do vzduchu uprostřed té nepatrné záře, zmizela.

O pár sekund později se vytratilo i slabé světlo a on se zhroutil k zemi.

Unaveně se usmál. Snad dopis najde někdo z lidí, kterým byl určen.

Pokud ne...

Myšlenku už nestačil dokončit.

O šest měsíců později...

John Francis Kovář vypadl na betonové prostranství s takovou razancí, až si narazil snad každou část těla. Bolest ale nevnímal, byl zvyklý na mnohem horší. Ihned se překulil stranou, kdyby ho na této straně portálu náhodou čekalo nepřátelské uvítání. Ale bylo ticho. A až na typické městské světelné znečištění tma.

John se vyškrábal na nohy a rozhlédl se. Širokou vybetonovanou plochu lemovaly nízké betonové budovy, u jedné z nich stálo cosi jako betonová lavička. Architekt si tu s tím zjevně nedal moc práce nebo miloval beton.

Ještě před okamžikem byl v katakombách inckého Zlatého města a teď skončil... *tady*. Netušil, kde přesně by mohl být; neviděl odsud nic než část areálu, ve kterém se vynořil, žádné horské nebo městské panorama, které by mu mohlo pomoci upřesnit polohu. Má ani ne dva týdny na to, aby našel MacMillana, autora záhadné zprávy a přeživšího člena Agentury z boje s X-Hawkovými lidmi. Na co tu MacMillan asi přišel?

Pokud to John nestihne, uvízne tu podle profesora von Wondera bezmála na dva roky. Dle něj se portál ze zdejší strany otevíral běžně za noci jen na škvíru – zatímco opačně existoval normální průchod – a dostatečně pro člověka pouze na chvíli na začátku zatmění měsíce. Příští mělo na-

stat právě za úplňku za pouhých deset dní – a další až dva roky nato.

Už si tu ale nějak sám poradí, i když se mu ta situace zrovna moc nelíbila. Nevěděl ani, v jakém světě se ocitl, ani kde by měl ztraceného agenta hledat, ani na co tu Angus MacMillan přišel. Zpráva, která propadla portálem do Zlatého města, obsahovala jen pár narychlo naškrábaných vět pro nezasvěceného banálního textu, pro agenta však obsahujícího důležitou kódovanou zprávu.

V překladu zněla: „Žádost o pomoc, agent EF č. 423 Angus MacMillan. Pro kohokoli z bývalých řad EF, kdo také přežil. Informace kategorie 1; více nemohu napsat. Nedošanu se odsud –“ a tam očividně ve velkém spěchu naškrábané znaky na podivném tuhém papíře se stopami mastnoty končily.

No, už jsem byl i v horších situacích, ušklíbl se John v duchu a v kapse nahmátl tenký balíček bankovek – amerických dolarů ze světa, kde vybudoval pašeráckou síť na Mississippi. Dolary k jeho úlevě vypadaly na většině jemu známých světů, kde se USA osamostatnily vůči Spojenému království, stejně. Tentokrát má alespoň čím pro začátek platit, kdyby na to došlo. Tyhle přežily koupel v moři i v rozbouřené řece a pořád vypadaly jako něco, co by vzali v obchodě.

Vykročil podél stěny, aby našel východ z tohoto architektonického skvostu. Někde tu musela být cesta ven. Brzy by se měl dostat minimálně k plotu nebo zdi, preferoval by ale bránu. Vtom zpoza rohu uslyšel tlumené hlasy.

Kde se *tady* sakra má schovat?

Co nejtíšeji přeběhl prostranství a zapadl za betonovou lavičku u protější budovy. Opatrně vyhlédl a uviděl dva muže s baterkami. Jeden z nich měl na vodítku psa. Když na muže dopadlo světlo baterky jeho společníka, všiml si John, že mají na sobě uniformy. Za tak krátkou chvíli je ne-

rozeznal jako vojenské ani policejní. Během své kariéry u několika speciálních jednotek doma a pak v Agentuře viděl *stovky* uniforem a nikdy žádnou nezapomněl. Tyhle vypadaly, spíš jako kdyby patřily nějaké soukromé ochrance.

Pes neklidně pobíhal kolem svého pána a pak se rozštěkal. JFK v duchu peprně zaklel.

Jeden z mužů popadl vysílačku, druhý povolil psovi vodítka a nechal ho čenichat. Zvíře neomylně zamířilo přímo k Johnovu úkrytu.

John na nic nečekal a ve stínu budovy vyrazil pryč. Za ním se ozval výkřik a rozrušený štěkot. Nemusel se ohlížet, aby mu bylo jasné, že muž pustil psa.

Bylo to špatné, dokonce horší než špatné. Vlčákovi dlouho utíkat nevydrží a posily obou vojáků určitě nejsou daleko. Potřeboval plán.

Další betonová lavička – možná poslední šance. Johnovi bleskově proběhlo hlavou několik scénářů.

Vyskočí na lavičku, udělá prudkou obrátku a už neprchá, ale řítí se přímo proti zadýchanému psododovi. Vlčák nečeká jeho manévr, otočka ho zpomalí a JFK získá dost času nabrat svého protivníka dřív, než se vzpamatuje a sáhne po zbrani, pár rychlými údery ho pošle k zemi a vytrhne mu pistoli... Vlčák už se chystá ke skoku – a kulka mu prolétne lebkou. Zvíře nestihne ani zakřučet...

...a druhý strážný začne střílet. On se převalí za lavičku, ale to bude tak všechno, co bude moci udělat. Mohl by prvního vzít jako rukojmí, nebo se snažit si prostřílet cestu ven, ale to by se každou chvíli objevili další – nejspíš víc, než by zvládl...

...ne, tenhle plán měl minimální šanci na úspěch. John situaci rychle zhodnotil a došel k nepříjemnému závěru. Bude se muset spolehnout na to, že se z téhle šlamastyky dokáže nějak vymluvit. Všechna ostatní řešení vypadala ještě hůř.

No, byl jsem už v horších situacích – ale rozhodně i v lepších, ušklíbl se pro sebe.

Zastavil se a zvedl ruce nad hlavu.

„Na zem!“ zařval jeden z mužů česky. Oba se pomalu blížili a nepřestávali na něj mířit.

John poklekl.

„Odkud jsi utekl?!“

„Odnikud.“ Technicky to byla pravda.

„Nedělej blbého. Číslo!“ vyštěkl první hlídač.

John mlčel.

Hlídač ho špičkou boty kopl do boku. „No tak, jsi snad najednou němý? Tvoje osobní číslo!“

„Žádné nemám,“ odpověděl popravdě. Zvažoval, jestli má začít klasické „*Tohle je velké nedorozumění...*“, ale tihle nevypadali, že by měli náladu naslouchat.

První strážný vypadal, že se na něj znovu rozkřikne nebo ho podruhé nakopne, ale druhý si poněkud nervózně odkašlal. „Podívej se na jeho oblečení,“ řekl tišeji. „Nemá stejnokroj.“

John měl na sobě totéž, v čem strávil většinu času ve Zlatém městě: jednoduchou halenu a plátěné kalhoty, všechno polorozpadlé po lezení po horách, máchání ve vodě, potyčkách a prolézání katakombami. Do 21. století, na které tohle vypadalo, moc nezapadal.

„Možná ho ještě nezařadili,“ odvětil stejně potichu první muž. „Třeba ho teprve přivezli.“

„Dnes žádný transport na pořadu dne nebyl.“

„Tak to bylo mimo plán, co já vím?!“

Ani během rozhovoru z něj žádný z nich nespouštěl oči a ruce se jim nezachvěly. Bavit se před zadržovaným nepůsobilo úplně profesionálně, nicméně jinak se chovali zkušeně. John měl alespoň možnost si prohlédnout jejich uniformy. Celé černé, prakticky střížené na zakrytí nošených

zbraní, které ale člověk s jeho výcvikem snadno odhalil. Neměly na sobě žádná výrazná loga a nápisy; pro soukromou ochranku trochu netypické. Na rukávech se rýsovaly nášivky, ale byly stejně černé jako zbytek bund a v příšeří je nedokázal rozeznat.

Zdálo se, že ti dva – v duchu si je označil jako jedničku a dvojku – se nemohou rozhodnout, co s ním. Divil se, že ho jeden z nich hned neprohledal, jestli u sebe nemá zbraň, a že mu nenasadili želízka a neodvedli ho. Mimo nakopnutí botou se ho ani nedotkli – jako by se báli. Ale čeho?

„Nechce se mi to líbit. Radši zavolám dekontaminačku,“ řekl nakonec číslo dva a volnou rukou sáhl po vysílače u pasu.

Už ji ale nestihl použít.

Odněkud se zničehonic ozvaly rychlá palba a skřípění pneumatik. Strážní se na zlomek sekundy přestali soustředit na Johna. To mu stačilo; rozhodl se, že dál s nimi ztrácet čas už nebude.

Dvojka byl blíž. John byl ve zlomku vteřiny za ním a rychle ho odzbrojil. Popadl ho jako rukojmí. „Polož zbraň i vysílačku a kopni je ke mně,“ řekl poklidně druhému. Ten na okamžik zaváhal, pak ale uposlechl.

Zvuky boje se přiblížily. A zpoza rohu vyběhla malá nekoordinovaná skupinka prchajících lidí; všichni na sobě měli tmavé stejnokroje připomínající pyžama. John viděl, jak strážný smrtelně zbledl, podíval se na svou zbraň ležící na zemi na půl cesty k Johnovi a pak na šestici běžících mužů, a dal se na útěk. Jeho kolega v Johnově sevření vydal jakési zděšené zachroptění. John už pro něj neměl využití, a tak mu jen vytrhl vysílačku a strčil ho směrem od ležící pistole. Muž se ani nepokusil zbraň získat a také se rozběhl pryč.

John nepochyboval, že se každým okamžikem vrátí se znovunabytou kuráží, nabitou zbraní a četnými posilami;

ať už se octl kdekoli, tenhle scénář mu připadal důvěrně známý. Překvapil ho ale strach, který prosakoval z jednání strážných, když spatřili prchající lidi blížící se k nim. *Co jsou ti lidi zač?*

Nevypadali ovšem, že by cílevědomě běželi k východu z areálu; ti utíkali *odněkud* a zdálo se, že nevědí, kudy ven. Nikdo je momentálně nepronásledoval, zato ze směru, kam právě míří a kam utekli i strážní, určitě dorazí posily, nejspíš silně ozbrojené a se psy. Když poběží s prchajícími, bude riskovat zastřelení. Když zůstane, během chvíle ho najdou a zavřou nebo rovnou popraví, podle toho, jak to tady chodí. Moc hezký osud ho tady každopádně nečekal.

John se dál nerozmýšlel a vyrazil opačným směrem než skupinka. Ta mu nevěnovala pozornost; neměl uniformu strážného, nepotřebovali ho vnímat. To by se jim za jiných okolností mohlo krutě vymstít.

Za zády záhy uslyšel střelbu, ale nezastavoval se. Trochu kličkoval, aby nebyl tak snadný cíl, kdyby boj dorazil k němu, a utíkal ze všech sil. Byla by pěkná ironie, kdyby po tom všem, co přežil, po mnoha situacích na pokraji smrti, po pobytu v Dorově i úniku z vlastního zničeného světa zemřel právě tady, na útěku před ozbrojenci, kterým se jen úplnou náhodou připlerl do cesty, proběhlo mu hlavou během okamžiku.

Výstřely se ovšem znovu rozezněly i před ním. A zpoza jednoho z betonových baráků se za skřípění pneumatik vynořila omlácená dodávka, která zcela jistě nepatřila ostraze.

Cesta ven.

Za dodávkou se však objevil druhý vůz – a ten už ostraze spolehlivě patřil. Z okénka spolujezdce se zčásti vykláněl muž ve stejné uniformě jako strážní, které už John potkal, a střílel po dodávce. Na rozdíl od hrdinů akčních filmů mu střelba na kličkující jedoucí vozidlo moc nešla – a někdo

s podobným úspěchem opětoval palbu i ze zadní části dodávky.

John měl výhodu stabilní pozice. Rozmýšlel se jen zlomek sekundy; pak zamířil na přední kolo vozidla ostraha.

Napoprvé ani napodruhé nezasáhl – napotřetí, když už byla dodávka skoro u něj a ostraha se také rychle blížila, už se ale trefil. Džíp dostal smyk a řidič prudce zabrzdil, čímž ovšem situaci ještě zhoršil – auto zastavovalo, ale naprosto nekontrolovatelným pohybem.

Brzdy zaskřípěly i podruhé a dodávka zastavila kousek před Johnem.

Z otevřených zadních dveří vyhlédla žena s nakrátko ostříhanými světlými vlasy.

„Jdete s námi, nebo tu plánujete zůstat?“ křikla na něj.

Johna se nemusel nikdo ptát dvakrát.

John uvnitř spatřil několik mužů a ženu, která na něj předtím zavolala. „Vítejte na palubě,“ ušklíbla se teď bez nejmenší stopy veselí, „ať už jste kdokoli. Držte se, bude to drncat. A odložte stranou ty zbraně. Stejně už máte prázdné oba zásobníky.“

Vzápětí mu jeden z mužů přetáhl přes hlavu plátěný pytel. John se rozhodl, že si to prozatím nechá líbit. Tihle lidi mu právě dost možná zachránili život. Chvilí bude hrát podle jejich pravidel, zjistí, oč jim jde, a pak uvidí, jaký další postup bude nejlepší.

Nejdřív se snažil počítat čas a zatáčky, ale zanedlouho toho nechal; nejspíše ho stejně pro všechny případy vzali turistickou trasou. Po cestě mu prohledali kapsy, ale neměl u sebe nic než univerzální nůž a svazeček dolarů.

Pytel mu z hlavy stáhli až poté, co ho po necelé hodině jízdy vyvedli z vozu, prošli několikerými dveřmi a posadili ho na vrzající židli.

Nevelká místnost byla šerá, osvětlená jen osamocenou žárovkou trčící na kabelu z omšelého stropu a prosycená zvláštním, trochu nepříjemným pachem. Kromě židle, na níž John seděl, a dřevěného stolu u stěny nebyl uvnitř žádný nábytek.

Žena z auta stála před židlí a zkoumavě se na Johna dívala. „Co jste zač?“ zeptala se. Českou výslovnost měla sice bezchybnou, ale zachytil v jejím hlase slabý cizí přízvuk, který zatím nedokázal rozpoznat.

Neodpovídal.

„Pomohl jste nám, ale nic o vás nevíme. Nemůžeme si dovolit riskovat. Odpovězte!“

„Ano, pomohl jsem vám – a tím jsem si vysloužil takové zacházení?“ odfrkl si klidně John. „A kdo jste vy?“

Povzdechla si. „Buď jste hlupák, nebo zkoušíte mou trpělivost, tak to zkrátme: Tady se ptám *já*. Kdo jste?“

„John...“ Nechtělo se mu prozrazovat pravé jméno, alespoň zatím ne. *Smith*, málem mu vklouzlo na jazyk, ale nejspíš by si pak myslela, že se jí dál snaží dráždit. Konflikty nemá zapotřebí. *Alespoň zatím*. „...Morgan.“

Už si uvědomil, co mu zdejší pach připomíná – levný rum.

„Jste cizinec?“

„Ano.“

„A?“

„Brit. Matka byla Češka.“

Žena se studeně usmála. „Nechte mě hádat – a uprchl jste do její rodné země v naději, že to tady bude v něčem lepší?“

„Tak nějak,“ nepřel se.

Přikývla. „Zdá se, že všichni děláme stejné chyby. A jak jste se vzal uprostřed tábora?“

„Utíkal jsem odtamtud, když jste se objevili.“

Technicky vzato ani moc nelhal.

„Nezařadili vás, doufám, už do testů?!“

Zavrtěl hlavou, i když netušil, o čem je řeč.

Žena si viditelně oddechla.

„Tak, pane Morgane,“ ozvala se po chvílce, „nabízí se otázka, co s vámi teď uděláme. Máte nám co nabídnout?“

„To nezjistím, dokud se nedozvím, co chcete,“ John klidně opětoval její pohled.

„Určitě vám už došlo, co jsme zač.“

„Předpokládejte, že nevím nic o tom, jak to tady funguje; že jsem utrpěl amnézii a nepamatuji si nic než posledních pár dní. Poučte mě.“

Pár sekund na něj nevěřícně zírala, pak zavrtěla hlavou. „Budiž. Od pandemie tu šlo všechno z kopce, stejně jako všude jinde; upřímně, tady to asi ještě bylo sluníčkově dobré. Dočasná anarchie, rapidní nárůst zločinnosti, protesty, útoky... Třetí rok přišel k moci Karel Kubát a – když mám být stručná – udělal z Česka stejný totalitní stát, jaké vznikaly po celém světě. Ačkoli, budu se opakovat, pořád to tu ještě zdaleka nebylo nejhorší. Momentálně je největším kandidátem na jeho nástupce Matěj Hartman a... no, snaží se očividně ze všech sil, aby to bylo čím dál horší. O *hodně* horší. Tady já a mí přátelé se alespoň pokoušíme tomu zabránit. Osvěžilo vám to paměť?“

John stále neměl pořádně ponětí, co se v tomto světě stalo, ale alespoň rámcově tušil – slovo pandemie koneckonců vysvětlovalo mnohé, jak už si kdysi několikrát vyzkoušel na vlastní kůži. A s rebely proti nejružnějším režimům už také zažil své. Možná by mu tahle skupinka mohla pomoci najít MacMillana; nikoho jiného v tomto světě neznal a chyběl mu i přesnější přehled o zdejší situaci.

„Trochu ano,“ připustil.

Žena se ještě víc zamračila a na okamžik vyšla z místnosti. Když se vrátila, měřila si ho od hlavy k patě ještě zkoumavěji než předtím. „Měl jste u sebe zbraně sebrané těm strážným a pak americké dolary, ucházející nuž a žádné doklady ani nic jiného nasvědčujícího vaší totožnosti. A prozradím vám sladké tajemství: Jeden kolega vás od chvíle, kdy zaslechl vaše jméno, prověřuje v databázi. Je *zatraceně* dobrý. Ale zatím nenašel ani ťuk. Zdá se mi, že oficiálně neexistujete, pane Morgane. Nechcete si rozmyslet, co jste nám předtím řekl?“

„Ne,“ pravil John klidně. „Ale těší mě, že mě na síti ještě nenašel. Znepokojilo by mě, kdyby mě dokázal tak rychle vypátrat. Chcete slyšet pravdu? Jsem voják. Musím najít

kolegu, který se tu ztratil před mnoha měsíci. Opravdu jsem z ciziny a mé jméno je skutečně John Morgan. Moje mise se ale... nedařila úplně podle plánu. Přišel jsem o veškeré vybavení, byl jsem dopaden a odvezen do tábora, těsně než jste se tam objevili, nemám tu žádné kontakty ani aktuální zprávy, kde bych měl Anguse MacMillana hledat, i když se zdá, že by mohl být vězněn zdejším režimem. Nabízím vám možnost spolupráce. Mám dojem, že bychom si měli co nabídnout.“

„To se uvidí,“ přikývla chladně, ale už se nemračila tak intenzivně jako před chvílí. „Jak víme, že vám můžeme věřit?“

„To nevíte. A vím snad já, jestli mohu věřit vám?“

Odfrkla si. „Myslím, že v tomto okamžiku máme na výběr spíš my než vy.“

Znovu ho ponechala samotného, tentokrát déle než předtím. John Francis Kovář klidně pozoroval místnost, v níž seděl, několikrát vstal, aby se protáhl, ale dveře ani nezkoušel. Jeho nejlepší šancí bylo teď počkat, co o něm místní povstalci usoudí, a podle toho se zařídít.

Když už se začínal silně nudit, mít žízeň a zároveň potřebu si ulevit, objevila se žena znovu. Tentokrát ne sama; kousek za ní stála dvojice mužů, jeden starší s prošedivělými vlasy, druhý mladý a mračící se ještě hůř než ona. „Dobrá, pane Morgane, uzavřeme tedy spolupráci. My vám pomůžeme najít vašeho MacMillana a vy nám v našem boji s Hartmanem. Domluveno?“ Nečekala na odpověď a pokračovala: „Mé jméno je Alyssandre Bouvierová. Toto je Bedřich Suchý,“ kývla ke staršímu muži, „a toto Vilém Linhart.“

John pochyboval, že jde o jejich pravá jména, ale na tom nezáleželo. Kdyby mu okamžitě uvěřili natolik, aby mu prozradili své skutečné totožnosti, nestálo by za to se s nimi zdržovat.

„Těší mě,“ kývl. „Nebylo vás včera víc?“

Alyssandre ho počastovala ironickým pohledem. „*Po-střeh*. Za Tomem Majerem vás hned vezmu, Strnad je ještě venku, toho poznáte pak.“

John spolkl další poznámku. Byl přesvědčen, že celkem jich je mnohem víc a tohle je jen jeden z dílčích uzlů celé sítě. Ale před cizincem, jemuž nemohli věřit, by určitě chtěli vypadat jako izolovaná skupinka.

Ukázalo se, že Tomáš Majer je onen kolega prověřující Johna v databázi. Na první pohled vypadal jako chodící klišé, které do téhle polorozpadlé budovy vypadlo z hollywoodských představ o počítačových odbornících: Velké kulaté brýle, vlasy padající do čela, extrémně hubený (druhý stereotyp by byl přesný opak), ve vytahaném tričku a džínách, s plechovkou energy drinku, sušenkami a lahví koly vedle klávesnice.

Podle vlastních slov byl technickým mozkiem jejich skupiny; John o tom nepochyboval poté, co na něj Majer vychrtil sled vět o tom, co všechno je nutné zajistit, aby je nikdo nevypátral. Z většiny z nich se dalo rozumět tak jednomu slovu, a to se John celkem vyznal.

„V jaké databázi jste mě vlastně měl najít a nenašel?“ začínal se, když se dostal ke slovu.

„Státní registr občanů. Jsou tam úplně všichni. Oficiálně jen základní údaje – jméno, datum narození, trvalé bydliště, děti a tak. Hlouběji je toho ale mnohem víc, k tomu má ovšem přístup jen málokdo a oficiálně to neexistuje. Je tam v zásadě – *všechno*. Záznamy o zdravotním stavu, skoro veškerém pohybu, půjčených knihách, hledání na internetu... o všem, k čemu se dá nějak dostat. Nedávno uzavřeli spolupráci s pár dalšími státy včetně Británie o povolení přístupu k horní vrstvě jejich vlastních záznamů. Ale vy tam nejste. Ani v naší, ani v jejich. To je sakra divné! Ještě nikdy se mi to nestalo...“

„A vy jste tu databázi hacknul?“

Majer se zatetelil pýchou. „Nebylo to jednoduché, ale povedlo se! Teď můžu aspoň vidět, co je tam o nás ostatních. Nemůžu údaje upravovat, toho by si všimli a v nejlepším by mě odstříhli, v nejhorším vysledovali, a to by byl konec... ale je to takové varování předem. Mám nastavené upozornění, kdyby se u nás cokoliv změnilo. Stačí aktualizovaný odhad politických názorů na základě rozhovorů, vyhledávání, knížek a tak, a člověk může doma čekat policajty. Takhle bychom se mohli předem připravit. Nebo rovnou zmizet. Podle závažnosti.“

Někdo nahoře tady četl o Velkém bratru, pomyslel si John. Nedivil se, že s tím tahle skupina chce něco dělat.

Ale jeho problém to nebyl; on měl koneckonců dost vlastních. Pomůže jim s jejich cíli za předpokladu, že to zároveň jemu pomůže vypátrat Anguse MacMillana a zjistit, na co tak důležitého přišel – a tím to skončí. Už se těšil, až bude zpět ve Zlatém městě; nebo ještě raději na některé ze svých lodí na Mississippi, věnující se pašeráckému řemeslu.

Majer pokračoval o tom, jak zajišťuje bezpečnost rebelů před vládními systémy, ale John už ho poslouchal jen na půl ucha. Nejmíň půlka toho byl beztak hackerský slang.

Dveře vrzly a dovnitř vešel asi čtyřicetiletý, značně unaveně vyhlížející muž.

„Venku je klid,“ hlesl. „Měli bychom být v bezpečí.“

„A tohle je Richard Strnad,“ kývla k němu Alyssandre. „Richarde, John Morgan.“

Strnad se na Johna překvapeně zadíval, ale otázky spolkl; nejspíš je později položí Alyssandre, až u toho John nebude.

Jako by to tušila, přinejmenším část z nich rovnou zodpověděla: „Tady John tvrdí, že je britský občan, který tu hledá zmizelého, možná vězněného kolegu. Pokud mluví

pravdu, zdá se, že se naše zájmy alespoň částečně shodují, a nabídl nám spolupráci.“

„Je to rozumné?“ odvážil se Strnad.

Alyssandre šlehla pohledem po Johnovi. „O tom bychom si teď měli promluvit.“

John nemusel být génius, aby mu bylo jasné, že diskutovat se bude prozatím bez něj.

Dostal dočasně k dispozici postel v jedné z nevyužívaných místností. Dvoupatrová budova, kterou skupinka obývala, kdysi sloužila zřejmě jako levná ubytovna – malé prefabrikované pokoje s jednoduchými lůžky, jedna koupelna a drobná kuchyňka na patře. Pokoj měl jediné malé zamřížované okno do dvora a odejít se dalo jen kolem ostatních lidí, což mu dala Alyssandre jasně najevo, ale John stejně považoval za rozumné zatím neopouštět podivné pohostinství skupiny povstalců; měli zkušenosti, zbraně i znalosti. Zítra se snad dozví, k čemu ohledně něj došli. Potěšilo ho, že mu alespoň projevili tu důvěru, že ho tu nezamkli, i když možná by jim to měl spíš vyčítat. Kdyby on narazil na nedohledatelného neznámého člověka s neověřitelným tvrzením a přeci jen podezřelou nabídkou spolupráce, asi by ho nenechal víceméně volně běhat po budově. Tihle povstalci ovšem očividně neměli moc propracovanou organizaci ani žádnou širší síť.

Navzdory nepohodlné matraci usnul poměrně rychle. Zkrátka ale přišly sny.

John byl rád, že snil velmi vzácně. Při jeho profesi byly sny jen málokdy příjemné. Po zničení Agentury a jeho domovského světa ovšem míval noční můry – respektive velice živé vzpomínky. Ty stačily; představivost nemusela doplňovat nic horšího. Časem přešly. Ale teď byly zpět a v plné síle, nejspíš vyvolané MacMillanovou zprávou,

kteřá mu přivedla myšlenky zpět k hraběti X-Hawkovi a k domovu.

Nejhorší bylo vždycky vidět Andreu; ještě žijící zkrvavený smotek, který zbyl z jejího těla... V reálu byl stále víc přesvědčen, že tělo, jehož obraz ho tak dlouho pronásledoval, nebylo její. Ve snu na tom ale nezáleželo. *Byla to ona*, pomalu umírala ve strašlivých bolestech a bylo na něm, aby její utrpení rychle ukončil.

Ovšem tady si s ním podvědomí občas pohrálo. V nejhorších verzích snu u sebe neměl žádnou zbraň, ani střelnou, ani nůž; vůbec nic. Neměl jak jí ulevit. Naprosto jistě věděl, že je to *ona*, Andrea de Villefort, nemohl odvrátit pohled od jejích krvavých obnažených útrob ani přestat vnímat její chrčivý dech. A nemohl dělat *vůbec nic*.

Probudil se zalitý studeným potem. Chvilí mu trvalo vytěsnit noční můru z myšlenek, ale dokázal to. Po letech práce v Agentuře se to člověk naučil celkem spolehlivě.

Nemělo cenu si znovu lehat; věděl, že teď už neusne. Dojde si opláchnout obličej a cestou zpět si vezme noviny, které zahlédl na skřínce na chodbě. Čím víc se toho o tomhle zatraceném světě dozví, tím lépe.

Cestou z koupelny na opačném konci chodby se tedy zastavil u komody a chystal se popadnout sloupeček výtisků, když uslyšel kroky z přilehlé místnosti. Trochu se zarazil; zvědavost ho držela na místě. Myslel si, že se seznámil se všemi, ale ti byli podle vzdálených hlasů ještě dole. Skrývali snad před ním někoho? Mohli mít nějakého vězně?

Nic nezkazí tím, když jen zkusí kliku...

Nebylo zamčeno.

John zůstal překvapeně stát ve dveřích.

Uvnitř byl muž, možná tak třicetiletý, ale s tváří dítěte a nevinným přihlouplým úsměvem, jaký nebyl žádný dospělý mimo vynikajícího herce schopného vyprodukovat.

Úsměv se ještě rozšířil, když muž sedící na posteli uviděl Johna mezi dveřmi. Tiše se zasmál a pak mu váhavě zamával.

„Kdo vám dovolil sem jít?“ ozval se za Johnovými zády ledový hlas.

John se otočil k Alyssandre. „Vešel jsem omylem.“

Probodávala ho zlostným pohledem. „Ať se to nestane znovu.“

„Znovu? Tím naznačujete, že mohu zůstat?“

„Ještě jsme úplně neskončili. Ale ano, zdá se, že dojdeme k souhlasu.“

„Kdo je to?“ zeptal se John klidně, když zaklapl dveře.

Zaváhala jen nepatrně, než odpověděla. „Adelard. Můj bratr. Jestli alespoň tušíte, jak to vypadá ve Francii, asi pochopíte, proč jsme tam nemohli zůstat.“

„Horší než tady?“

„Horší, ptáte se? Kde to žijete?!“ Velmi nevesele se zasmála. „Byl by mrtvý v okamžiku, kdy vešel v platnost nový zákon o občanství, kdybych ho neukryla a neutekla s ním pryč. Nebyla by to jen milosrdná injekce jako v Británii nebo v zemích Skandinávie. Měl by obrovské štěstí, kdyby nevydržel víc než pár týdnů. Někteří tak přežijí i roky, ale... všechno je lepší než tohle. Použili by ho na testování. Stejně jako se to teď chystají Hartmanovi lidé zavést tady, respektive rozšířit; už s tím dokonce začali.“ Na chvíli se odmlčela. „Nemáte chuť na cigaretu?“

John běžně nekouřil, ale příležitostně neodmítl. Přinejmenším získá další informace.

Alyssandre ho dovedla na dvůr, plácek tři krát tři metry plný opadané omítky a nedopalků. Zapálila si cigaretu bez filtru. John povytáhl obočí. „Nebojíte se o svoje plíce?“

Ušklíbala se. „Jako by na nich záleželo. Pokud se dožiju rakoviny, budu nejspíš vědět, že jsem uspěla. Bude to znamenat, že mě nezabili nebo nezatkli a že jsem snad aspoň

částečně dosáhla svého – nebo se o to přinejmenším pořád ještě snažím. Tak nějak si tím člověk připadá víc naživu.“

„A pokud teď uspějete?“ *Co pak? Nepřijdou ještě horší než ten váš Hartman? Ale zkusit se to musí, jinak by byl svět peklo... Děláme si ho takový, jaký si zasloužíme.*

Alyssandre pokrčila rameny. „To bude teprve začátek. Lidi už si zvykli. Asi si zvykneme skoro na všechno. Po nějaké době by nám začalo připadat normální, i kdyby se začalo zavírat za každou otázku. Naučili bychom se sklonit hlavy a na nic se neptat. Nejhorší je, že část z nás by to udělala naprosto vědomě.“ Vyfoukla obláček hustého kouře. „Potkal jste Adelarda. Ti lidé, o kterých teď mluvím, by ho bez výčitek svědomí poslali na smrt jen proto, že je jiný, v něčem horší. On by přitom nikdy neublížil ani mouše. Kdyby měli všichni takovou povahu jako on, svět by byl mnohem lepší místo.“ Jako by mu četla myšlenky, dodala ihned: „Je mi ovšem jasné, že tohle je dost naivní představa. Takhle to nefunguje.“

Chvíli jen v tichosti kouřili, respektive Alyssandre naplno vdechovala a vypouštěla modravý kouř, zatímco John ho vyfukoval, jakmile ho natáhl. Zpráva od MacMillana mu po dlouhé době znovu živě připomněla zničení jeho světa a on teď myslel na to, kolik dalších nemělo podobné štěstí jako oni dva – nebo kolik jich mělo podobnou smůlu – a jak by asi mnoho z nich měnilo za Alyssin svět, kdyby mohli, a jak se to ona nikdy nesmí dozvědět.

„Takže,“ přerušil John ticho, „jak přesně se vlastně hodláte zbavit toho svého Hartmana a co konkrétně se stane, pokud to neuděláte? A hlavně – co se stane, pokud to uděláte?“

Alyssandre se suše zasmála. „Gratuluji. Právě přemýšlím, jestli je dobře nebo špatně, že mezi námi není víc lidí jako vy. Ostatní se na budoucnost neptají. Nepřemýšlejí dál než v horizontu měsíců.“

„Ale vy ano. Tak jak?“

Na zlomek sekundy pohlédla vzhůru na kus oblohy obklopený stěnami dvora, nudný čtverec ocelově šedého nebe velkoměsta, než znovu promluvila.

„Nemůžeme donekonečna zůstat odbojáři, povstalci – nebo teroristy, jak nás nazývají ti z *druhé strany*. Až to bude jen trochu možné, vystoupíme, založíme nějaké legální hnutí, možná i politickou stranu, i když se bojím, že přesně v tu chvíli to půjde do háje. *Ca me fait chier!* Nejsme politici. *Merde*, od nich máme snad nejdál, jak to jde! Ale spíš vystoupí jiní, kterým to půjde a kteří budou mít stejné cíle jako my. Pokud ne,“ Alyss pokrčila rameny, „asi si zasloužíme to, co máme teď. To ale neznamená, že bych přestala bojovat. My si za to můžeme – ale ti, kteří ve výsledku zaplatí nejhůř, jako Adelard, většinou ne. Někdo by měl bojovat za ně.“

Jako by si uvědomila, že už nezní jako starý cynik, ale jako naivní idealistka, kterou si za žádnou cenu nepřála být a přece navzdory všemu zčásti zůstala, Alyssandre zmlkla a pořádně potáhla z cigarety.

„Co vy?“ pravila ostře. „Britský voják tady, pátrající po jiném zmizelém Britovi, který je tu možná někde uvězněn? Jak do toho všeho zapadáte?“

To kdybych věděl, pomyslel si John, ale na povrch proklouzl jen nenápadný ironický úšklebek.

„Informace proudí všude,“ řekl místo toho. „I tudy. Můj kolega zřejmě narazil na něco potenciálně důležitého, ale už nám tu zprávu nestihl předat. Jen žádost o pomoc.“

„To nezní jako práce pro vojáka, spíš pro špeha. Kdo jste *doopravdy?*“

„Lepší nevědět,“ řekl John; vycítil, že Alyssandre by momentálně žádná lež dostatečně nepřesvědčila a že odmítnutím odpovědět si paradoxně získá její důvěru lépe.

„Můžete mě považovat za vojáka i špiona, částečně je pravdivé obojí.“

„Pokud je *tohle* pravda, pak nám vaše zkušenosti můžou hodně prospět.“

Odhodil a přišlápl nedopalek cigarety. Málem se jí udusil, i když si dal tu práci se nerozkašlat. Alyssandre očividně ráda žila na hraně. „Snad ano. A doufám, že i naopak.“

Odfrkla si. „Co bychom v takovém případě mohli nabídnout my vám?“

„Informace,“ usmál se John. „Zase ty informace.“

Příští dva dny strávil John v úkrytu Alyssandřiny skupiny. Ta se rozhodla ho s určitou dávkou opatrnosti přijmout mezi sebe; ven nesměl, a i když by snadno dokázal příkaz porušit a zmizet jim, momentálně mu připadalo nejvýhodnější s nimi zůstat. Byl ale rozhodnut odejít a pokusit se najít MacMillana na vlastní pěst, kdyby ho chtěli držet vevnitř ještě pár dní.

Zatím hlavně četl zdejší noviny, aby měl o světě větší přehled, cvičil a snažil se lépe poznat své dočasné spolupracovníky. Počítačový geek Majer byl jediný celkem hovorový; ostatní se zatím předháněli o vysoké pozice v Johnově seznamu nejmálomluvnějších lidí, které kdy potkal. Suchý trávil většinu času zavřený ve svém pokoji. Linhart hlavně cvičil, když byl uvnitř. A Strnad četl.

Všichni kromě Alyssandre a Suchého, který už byl v důchodu, měli i jiný život než jen odboj. John se dozvěděl, že Majer dělá na částečný úvazek poradce v obchodě s počítači, Linhart je řidič taxi a Strnad pracuje jako knihovník. O Alyssandre policie věděla a nejspíš měla i informace o jejím bratrovi, pokud francouzští kolegové alespoň trochu spolupracovali. Suchý byl prý nedávno také prozrazen. Ostatní zatím ve snaze být co nejméně předvídatelní a nápadní dokázali žít dvojí život, i když byla jen otázka času, než podezření padne i na ně – a *podezření* tady patrně znamenalo skoro totéž co odsouzení.

V doupěti byla slušná zásoba starých novin, a tak John rychle načerpal znalosti o světě, v němž se ocitl. Krátké roz-

hovory s ostatními, svedené na to, že v Británii se všechno odvíjelo trochu jinak a při současné izolaci o situaci v Česku moc nevěděl, mu pomohly si obrázek doplnit.

„Co si z toho pamatuju?“ zamyslel se Suchý a zamračil se ještě víc než obvykle. „To snad probíhalo všude skoro stejně, ne? V červenci se objevily první případy na světě. V říjnu první u nás. V listopadu mi zemřela manželka. V prosinci... to už tu umíraly tisíce, pokud si správně pamatuju. Tehdy nikdo neslavil Vánoce.“

„Během týdne mi umřely máma i sestra,“ řekl nervózně Majer. „Každý někoho ztratil. Vždyť to musíte znát taky. Nevím, jak to bylo u vás, ale naše statistika mluvila o sedmdesátiprocentní úmrtnosti u žen, hlavně v produktivním věku, a asi půlprocentní úmrtnosti u mužů. Umírali u vás taky, nebo to postihlo jenom ženy? Slyšel jsem, že někde na světě umřelo i pár procent mužů, někde vůbec žádní. Tvrdili nám, že i když virus nejhůř zasahoval lidi se dvěma X chromozomy, u mužů se silnější expresí nějakých genů na X nebo s translokací z X na Y byl taky smrtelný. Nevím, co je na tom pravdy.“

Johnovi se zdálo, že do roku 2004 se historie tohoto světa odvíjela prakticky stejně jako v jeho. Tehdy ale přišly *zlaté neštovice*; infekce pojmenovaná podle zpočátku nenápadných zlatavých pupínek, ač s neštovicemi neměla jinak nic společného. Před prvními mrtvými nikomu nepřišly závažné; krátce po pupíncích se ale objevil kašel, pak rychlý nástup horečky, selhání imunitního systému – a smrt. Během sedmi měsíců se viróza přenášená velmi snadno kapénkovou infekcí, podobně jako chřipka, rozšířila po celém světě. Úmrtnost mezi nakaženými byla bezmála osmdesátiprocentní. A nakazila se naprostá většina žen. Muži s funkčním chromozomem Y bez jakékoli i jinak nenápadné translokace z X byli podle všeho imunní. Nákaza pak vymizela stejně

rychle, jako se objevila; všechny možné přenašeče buď zabil, nebo imunizovala, a už neměla jak se dál šířit. Zanechala za sebou svět ve stavu naprostého chaosu.

Někde trvala anarchie a občanská válka každého proti každému víceméně dodnes, celých devět let. Jinde byla nastolena – nebo jen posílena – tvrdá diktatura a lidé dělali to, co jim bylo nařízeno, o nic víc a o nic méně. Je potřeba zvýšit počet zaměstnanců v některém sektoru, aby fungovala základní infrastruktura? Žádný problém; budou tam přesunuti odjinud bez možnosti odmítnout. Je nutné co nejrychleji navýšit velikost a variabilitu populace? Každá přeživší žena schopná reprodukce bude mít každý rok a půl dítě s jiným přiděleným mužem. Nezvládnou se rodiče při plném pracovním nasazení o potomky starat? Státní jesle a školky to zařídí. Je v populaci příliš mnoho neužitečných lidí – v postreprodukčním věku a bez schopnosti vykonávat užitečnou práci, postižených, protestujících? Zbavit se jich vždycky dá snadno...

„A my jsme na počátku skončili někde uprostřed,“ konstatovala Alyssandre. „Ale posouváme se rychle tím druhým směrem...“

S tím, co zatím viděl a slyšel, musel John připustit, že má nejspíš pravdu. Zdejší kroky nebyly tak radikální, ve výsledku ale vedly k těmž. Jen místo biče občas používaly i cukr: obrovský rozdíl v daňových výhodách pro rodiny s různým počtem dětí, společenská i finanční podpora zaměstnanosti mužů a neustálých těhotenství žen, důraz na rodinné hodnoty v každém oblíbeném televizním seriálu na veřejnoprávním kanále... až si každý přestal uvědomovat, že spíše než o zvýhodnění většího počtu dětí se jedná o znevýhodnění bezdětných žen, pokud se nechtěly či nemohly starat alespoň o několik cizích dětí, a těch s jedním až dvěma potomky. Žena bez dětí musela platit více než pa-

desátiprocentní daň z příjmu a spoustu jiných poplatků, které s dětmi odpadaly. Nebylo divu, že porodnost stoupla; s dítětem si člověk žil paradoxně daleko lépe než bez něj.

To všechno ještě bylo *téměř* v pořádku; pravda, dost daleko od jakékoli rovnoprávnosti, jelikož bezdětných mužů se zvýšená daň netýkala a naopak pro ně vznikaly četné výhody, které měly nasměrovat jejich energii k nejrůznějším aktivitám. Stále šlo o praktiky v rámci toho lepšího, co se na světě dalo v současnosti najít.

„Jenže ti bastardi nás začali jednoduše drogovat,“ odušila Alyssandre chmurně. „Existovaly i pádné důkazy a před pár lety se z toho pár novinářů pokusilo udělat kauzu; zmizeli ale dřív, než se to stačilo rozšířit natolik, aby to vláda nezvládla ututlat. S nimi se ztratily i důkazy. A ti parchanti se poučili; s obyčejným vybavením už člověk nic nezjistí a tam, kde by vybavení měli, jsou přísné kontroly. Není jak získat nový důkaz.“

Původní primitivní bromidy mohl ve vodě zjistit každý s úplně základním chemickým vybavením. Snižování jak celkové aktivity, tak libida a agresivity se v počátečních letech vládě hodilo. Nevadilo ani to, že sexuální pud tím poklesl i u žen, které by se měly co nejvíce množit – umělé oplodnění byla stále častěji volená možnost. Negativní účinky v podobě častých depresí a letargie se ale střádaly, nikdo nevěděl, co to navíc udělá při dlouhodobé expozici s dětmi, a hrozilo to příliš velkým skandálem. Odvážnější novináři dokonce otiskli zprávy o lidech, u nichž střádající se látky vyvolaly těžké psychózy a záchvaty agresivity. Mnoho podobně postižených se usídlilo v karlínském ghettu, kam se reportéři a záhy i policisté prakticky přestali odvažovat.

Proto se přešlo na syntetické hormony – cíleněji působící látky, které se daly složitě prokázat a stačilo je podávat ve

zcela nepatrných koncentracích. Skandál i závažná zdravotní hrozba byly téměř zažehnány a obyvatelstvo zůstávalo nepřírozeně klidné a povolné, což byl pro vládu velmi příznivý výsledek.

„Je jen otázka času, než začnou přidávat další svinstva,“ zamračil se Linhart. „Zanedlouho tu budeme všichni zdrogovaní a už nám bude všechno jedno...“

„Největší ironie na tom celém je, že nejpravděpodobnější kandidát na nového předsedu vlády, Matěj Hartman, dokonce použil v jednom oficiálním proslovu své předvolební kampaně sousloví *překrásný nový svět* – a mínil to vážně,“ Alyss se křivě usmála. „Možná mu to vůbec nedošlo. Ale občas si říkám, jestli to naopak nepoužil schválně...“

Pandemie i bezmála desetiletí od ní uplynulé Johnovi opravdu připadaly jako nějaká dystopie. Pravda, už byl i v mnohem horších světech, ale tam si to většina obyvatel alespoň uvědomovala a snažila se s tím něco dělat.

A ještě něco ho znepokojovalo a nedopřávalo mu klid. Cítil, jak se mu do mysli vkrádá nepříjemné tušení. Zkoušel ho zahnat – neměl žádné důkazy, nic než špatný pocit –, ale nedařilo se. *Nejsem sice žádný epidemiolog, ale měl jsem dojem, že k podobným katastrofálním infekcím jsou náchylnější muži právě proto, že mají dva různé pohlavní chromozomy... A tak vysoká úmrtnost? Jaká je šance, že nějaký virus zničehonic zmutuje tak, že se chová právě opačně?*

Možná se pletl, nepravděpodobné neznamená totéž co nemožné. Přál si, aby se na to mohl podívat někdo z odborníků z Agentury.

Ale ti všichni jsou mrtví. Celý tvůj svět je v troskách, ty blázne, a nemůžeš s tím už vůbec nic dělat. A i kdyby tohle náhodou vážně byla biologická zbraň, co s tím chceš dělat, hmm? Minulost se

nedá změnit. Nedá se nic udělat. Najdi MacMillana a vypadni odsud, jakmile se vám otevře portál, radil mu rozum.

John se rozhodl ho prozatím poslechnout.

„Je pravda, že seš voják?“

John vzhlédl od rozečtených novin do tváře Viléma Linharta. Mladík se na něj díval tázavě a zároveň trochu posměšně, jako by jeho tvrzení zpochybňoval nebo zlehčoval.

„Ano,“ přikývl John a vrátil se ke čtení.

Jedna, dva, tři..., počítal v duchu. Nespletl se; na *tři* se kluk ozval: „To se vsadím, že se umíš dobře rvát.“

„To asi ano,“ souhlasil JFK.

„Je hodně těch, co by ti to potvrdili, co?“

„Vlastně ne,“ pravil zamyšleně. *Spousta z nich už je mrtvá. Zbytek toho ještě moc neviděl.*

Linhart povytáhl obočí. „Ne? A nechceš mi to předvést?“

John odložil noviny. „O co ti jde? Chceš si vyzkoušet souboj?“

Mladík rozhodně přikývl.

„Mohl bys přijít k úhoně.“

Linhart si jen pohrdlivě odfrkl.

Říká si o to, pomyslel si John, „Dobře. Půjdeme na dvůr?“

„Jo. A o co to dáme?“

„O co? Ty se chceš *sázet*?“ John stěží potlačil úsměv. Tohle pískle mělo dost sebevědomí.

„No jasně! Tak o co?“ vyzval ho Linhart.

John pokrčil rameny. „Ten, kdo vyhraje, se bude moci smát tomu druhému a ukazovat si na něj prstem?“

„Myslím to vážně!“

„Já taky.“

Linhart ovládl svou rozhněvanou grimasu a ušklíbl se. „Tak fajn.“

Vyšli na dvůr, na část zarostlou zhnědlou trávou a nepo-
setou cigaretovými nedopalky tak jako oblast nejbliže
u vchodu.

„Nějaká pravidla?“

„Ne,“ řekl John.

Tak se ukáž.

Linhart po něm téměř okamžitě vystartoval. John se
s lehkostí vyhnul jeho výpadu. *Proboha, tohle se ten kluk na-
učil koukáním na filmy?*

Během příštích pár minut musel svůj názor poopravit; Vi-
lém začal příliš zbrkle a předvídatelně, ale pak se polepšil.
Pohyby měl celkem čisté a postoj slušný, nezapomínal se
chránit a bylo na něm znát, že se alespoň snaží předvídat
Johnovy pohyby a trochu přemýšlet – zároveň ale nedělal
častou chybu začátečníků a nenechal se uvažováním
o příštích krocích vyhodit z rytmu.

John zpočátku jenom vykrýval jeho úder. Šlo mu to leh-
ce, dobře mezitím poznal mladíkův bojový styl – trochu
lepší pouliční mix – a viděl, jak je Linhart stále brunátněj-
ší. Pasivita jeho protivníka ho rozčilovala a vyváděla
z míry. Tušil podraz.

No, proč mu ho konečně nedopřát.

Linhart se vymrštil, aby dal Johnovi levačkou úder na ob-
ličej; manévr ale jen předstíral a pak hbitě pohnul pravač-
kou k Johnovu na zlomek okamžiku nechráněnému boku.

John srazil jeho paži pár centimetrů před cílem a kopnu-
tím podrazil Vilémovi nohy.

„Slušný,“ usmál se, „ale chce to ještě trénovat. Pokoušel ses
vypadat, že na mě jdeš zleva, ale koukal ses jinam a měl jsi po-
divný postoj. Dost dobré na hospodskou rvačku, ale každý, kdo
má za sebou pár let pořádných zkušeností, tě prokoukne.“

Linhart zrudl a vyskočil na nohy. „Třeba tě ještě překva-
pím.“

John se nepatrně ušklíbl. „Zkus to!“

Ze dveří je s kamenným výrazem pozorovala Alyssandre. John jí věnoval rošťácký úsměv, ale ona nehnula ani brvou; po chvilce jen sáhla do kapsy pro krabičku cigaret.

Co je ten chlap sakra zač? Alyssandre se zamračila a potáhla ze své oblíbené cigarety bez filtru. Sledovala, jak znovu a znovu dostává na lopatky Linharta, který byl stále rozzuřenější a dopouštěl se čím dál tím víc chyb.

Klukovi lekce prospěje. A dobře, když ji dostane od někoho, kdo očividně umí bojovat, na rozdíl od nás ostatních, pomyslela si poklidně. *Ale ta historka s vojákem... Ani špionáž mi k němu neseď. Pro koho doopravdy pracuje? A hlavně – o co mu jde a můžeme se na něj spolehnout?*

Neubránila se ale pobavenému úšklebku, když Linhart zničehonic přirazil Johna ke zdi.

Ach, to je tak průhledné! Tak kdo tu neumí předstírat?

Linhart to ovšem na rozdíl od ní nepoznal. Byl docela překvapený, když se ze vteřiny na vteřinu pozice prohodily a přimáčknutý u stěny skončil on. A na rozdíl od svého protivníka nevěděl, jak situaci zase obrátit.

John se jen shovívavě usmíval, pustil ho a nabídl mu podání ruky.

Linhart se zpočátku nasupeně zamračil, ale po kratičkém zaváhání ruku přijal a potřásl si.

„Zítرا můžeme trénovat zase,“ nabídl mu John.

„Rád,“ překonal svou uraženou pýchu Vilém a pak rychle opustil místo činu.

Alyssandre zamyšleně vydechla obláček kouře a upustila nedopalek. *Profesionální výcvik. Jenže to může být z armády, tajné služby, od policie nebo i nějaké soukromé bezpečnostní služby.*

„Dobrá práce,“ řekla nahlas. „Doufejme, že brzy budete moci uplatnit své zkušenosti v praxi.“

John se hořce ušklíbl. „Čím to, že se na to až tolik neteším?“

Vězeň seděl v rohu malé místnosti, kam se sotva vešla matrace, záchod zabudovaný do zdi a malé umyvadlo. Neměla okna; na stropě poblikávaly a bzučely zářivky toho nejdepresivnějšího odstínu bílo modré. A to už nejméně několik dní bez přestávky. Ještě se mu nepodařilo u nich usnout.

Měl podezření, že to nebude jen světlem a tím nesnesitelným zvukem. Museli mu něco dávat do jídla a vody. Posledních osm jídel nechal ležet bez povšimnutí; občas se ale trochu napil. Nepomohlo to ovšem; cítil se neuvěřitelně zesláblý. Když se k nedostatku spánku přidal i hlad, měl pocit, že už se skoro ani nezvedne z matrace.

Dřív nebo později se bude muset najíst, jinak ho zase napojí na kapačku a drogám, které do něj nepochybně cpali, se stejně nevyhne. Takhle alespoň zase nabere trochu sil. Ale ani to mu nepomůže proti náhle pouštěné hlasité hudbě nebo infrazvuku, když měli dozorcí podezření, že se mu klíží oči. Na to, aby někdo stál přímo v jeho cele a nutil ho být vzhůru a v pohybu, měli nejspíš málo lidí, ale asi jim bylo jasné, že jen o něco později vězně udolají i takhle. Stačí si trochu počkat.

Dveře se za skřípotu otevřely. Tušil, že je nechali tak děsivě skřípat schválně, kvůli psychologickému efektu na obyvatelé cel.

„Vstávat!“

Vězeň neposlechl. Ani se nehnul.

Dozorce, podsaditý muž s brunátnou tváří, ho silně šťouchl obuškem pod žebra.

Už to skoro ani nebyla bolest; možná už se přes clonu vyčerpání a starších poranění nedala tak vnímat. Vězeň ale

přesto zasténal, aby si dozorce myslel, že bolest cítil. Nemělo smysl hrát si ještě pořád na hrdinu; předstírání, že mu všechno ubližuje daleko víc než doopravdy, naopak trochu utrpení ušetřilo.

Ovšem ne mnoho.

„Šéf s tebou chce zase mluvit. Asi jsi na něj udělal dojem,“ zachechtal se dozorce sadisticky. „Tak sebou pohni, nebo si to nejdřív budeš muset vyřídit se mnou!“

Vězeň posbíral zbytky sil a pomalu vstal. Už nemělo smysl se bránit. Ne po tolikáté. Vyzkoušel všechno, co se dalo, ale trávit takhle přes půl roku – občas zahlédl datum na mobilu vyslychajícího, jinak by byl zcela ztratil veškerý přehled o čase – se dalo jen stěží. Občas si říkal, že to nemá cenu, že jim všechno řekne. Stejně by to nejspíš nedokázali využít.

Nejspíš... To je ten zatracený háček.

Ani místnost, kam ho zavedl dozorce, neměla okna. Vězeň už si nepamatoval, kdy vlastně naposledy viděl denní světlo. Jak to vůbec venku vypadalo?

„Dobré ráno! Doufám, že jsem vás nevyrušil od ničeho důležitého,“ pravil hubený muž sedící za stolem a rozesmál se, jako by právě řekl bůhvíjaký vtíp. Jeho angličtinou prosakoval slovanský přízvuk, díky kterému muž zněl jako komparzista na roli východoevropského mafiána v hollywoodském filmu. Pozvedl k ústům šálek čaje a s chutí se napil. „Nemáte žízeň?“

Vězeň ji měl. Ale také ještě měl poslední zbytky důstojnosti – a opatrnosti.

„Hmm. A nebude vám vadit, když se u našeho rozhovoru najím? Ještě jsem nesnídal.“

Jako na povel se otevřely dveře a jeden z dozorců přinesl talíř s čerstvými míchanými vajíčky, voňavou osmahnutou slaninou a chlebem s tlustou vrstvou másla.

No jistě; věděli, že několik dní nejedl, a tak toho samozřejmě také využili... Vězeň cítil, jak se mu svírá žaludek. Přinutil se od talíře odvrátit pohled; škoda jen, že nemohl podobně odstranit i čichové vjemy.

Muž proti němu vzal příbor a v poklidu, velmi pomalu se dal do jídla. Často schválně vydal slastné „mm...“ a přivřel oči, když bral do úst silně vonící slaninu s vajíčky.

Vězni se zdálo, jako by to trvalo celou věčnost.

„Tak,“ jeho vyslyšající konečně odložil vidličku a nůž na prázdný talíř a úhledně si utřel ústa ubrouskem, „jestli-pak jste změnil názor na naši spolupráci?“

Vězeň se neobtěžoval odpovědět. Mlčet bylo nejjistější; nejméně to svádělo k pochybnostem.

„Vypadáte nějak unaveně. Možná byste potřeboval vlít trochu energie do těla?“

Posledně, když vyslyšající něco podobného řekl, použil elektrický proud.

O několik hodin později vězeň doufal, že upadne do bezvědomí, ale to se mu zatím nepoštěstilo. První dvě hodiny ho vyslyšající se znepokojivým přátelským úsměvem, který se ani na okamžik nezachvěl, jen přemlouval a stále dokola mu pokládal tytéž otázky. Potom najednou, z jedné sekundy na druhou, úsměv zcela zmizel a vězeň zničehonic ucítil záblesk palčivé bolesti a krev v ústech. Něco mu leželo na jazyku. Vyplivl zub. Napůl ve snách si pomyslel, že teď už mu jich moc nezbylo.

„Jste teď ochotnější si popovídat?“

Mlčet a doufat ve ztrátu vědomí; nic lepšího se nedalo dělat.

„Jak chcete...“

Objevil se dozorce a přinesl vyslyšajícímu jeho kufřík. Vězeň byl dozorcem pevně připoután k židli. Potom opět osaměl se svým mučitelem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.